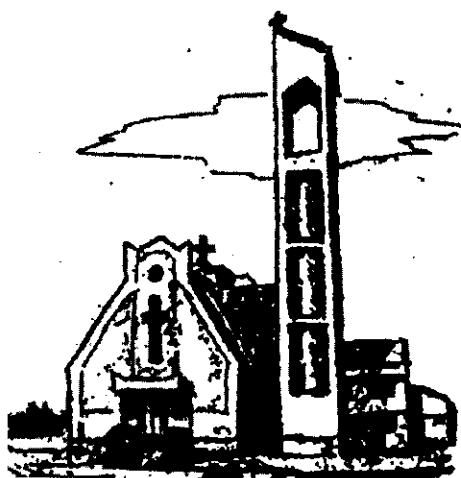

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Kedves szekszárdi katolikus testvérek!

Bizonyára csodálkoztok azon, hogy egy „határon túli” pap fog ellátogatni hozzátok, hogy az evangélium örömhíréről elbeszélgesse veletek. Milyen csodálatos ez a gondolat: mi, emberek, lehetünk a határ innenső vagy túlsó oldalán, de az evangélium, a kereszténység határok feletti. Igazság, emberség, tisztesség, becsület, feladat, szeretet csak egy lehet az egész világon.

Örömmel készülök hozzátok. Szeretnék nektek valami szepet, felemelőt, bátorítót vinni. Szerintem az élet legszebb feladata „az öröm, béke, hit rózsáit” elültetni, gyámolítani vagy éppen öntözgetni az emberi szívekben.

Magamról, magunkról annyit csak: egy olyan egyházközösségnek vagyok a papja, amelyik most az 1990-es változások után született meg. Egy hatalmas tömbház-tengerben, ahova annak idején „nem terveztek templomot, keresztény életet”, az emberek saját erejükből és két kezükkel templomot és kulturális központot építettek. Itt van a templom mellett tanulási, szórakozási lehetőség. De alkalom van közös tevékenységre,

kulturális előadásra... és arra is, hogy egymás életét lelkileg, de gazdaságilag is elviselhetőbbé tegyüek.

Szóval képzeljétek el egy plébániát, ahol még minden születik, alakul, változik, vajúdik, de amelyik az állami hatóság minden „jóakarati figyelemzetése” ellenére sem hajlandó önként meghalni, visszalépni, hanem minden kudarc, megnyomasztás ellenére elég szemtelen és pimasz arra, hogy tovább akarjon élni: mégpedig keresztény módon, magyarul és még boldogan is.

A mi plébániánk szimbóluma egy mindig ökolbe zárulásra kész kéz: Nem ütni, csak dolgozni, védekezni, nem kapni, hanem építeni, harcolni akaró kéz.

Na hát innen érkezem hozzátok Isten segítségével, az erdélyi havasok Alföldön kissé megenyhült, tiszta, szabad levegőjét akarom vinni hozzátok, amelyet már gazdagított a róna szelidsége.

Imámat ígérem... imátokat várom.

Szatmárnémeti, 1998.

Tisztelettel: Merk Mihály plébános

Bemutatók: Tamás Roland káplán

1973-ban születtem Komlón, szüleim irodai dolgozók. Van egy hat évvel fiatalabb húgom. Én még nem kaptam vallásos nevelést, a kommunisták által felépített bányavárosban az egyház helyzete különösen nehéz volt. Az „enyhülés éveiben” azonban testvéremet már beiratták hittanra; én vele együtt kezdtem templomba járni. Ebben az időben a plébános úr, Farkas Béla volt nálunk a káplán. Az ő vezetésével aktív ifjúsági élet volt plébániánkon. Megragadott, hogy a templomban nemcsak idősek vannak, hanem velem egykorú fiatalok is. Nagyrészt az ő tanúságtételük által 15 évesen magam is hitre jutottam... Nagy lendülettel indultam el a hit útján. Rögtön jelentkeztem egy országos ifjúsági vezetőképző tanfolyamra, a Regnum Marianum szervezésében. (Ez az az ifjúsági mozgalom, amelynek budapesti templomát – Európában egyedülálló módon – Rákosi Mátvás felrobbantotta. Ez is mutatja, mennyire tartottak ettől a valóban erős, gerinces egyházi közösség-

től.) Ez a vezetőképző újabb erős hatást gyakorolt rám. Olyan remek emberekkel ismerkedtem meg, mint Balás Béla (jelenleg kaposvári megyéspüspök), Blanckeinstein Miklós (jelenleg az Országos Lelkipásztori Intézet igazgatója), Dobos László (az egyik legaktívabb keresztény testvérünk az egyházmegyében) és még lehetne sorolni. Emellett pedig olyan fiatalokkal tanultam, akik közül sokan már akkor az egyházmegyei ifjúsági élet színe-javát alkották. A jó Isten csodálatos ajándékának tartom ezt a három évet. Ennek vége felé jött az újabb nagy fordulat: egy lelki testvérem elejtett mondata alapján felébredt bennem a vágyakozás a papi hivatásra. Közvetve el kell mondjam, hogy középiskolámat Pécsen végeztem, a Zipernowsky Károly Műszaki Szakközépiskolában. Ez az iskola ismét olyan légkört jelentett, ami nem éppen a hit talaját biztosította. Máig emlékszem az ebédlőben kifüggesztett jelmondatokra: „Munkásökök, vasökök, oda csap, ahova köll”. De azért

formálódtam, mint püpos gyerek a prés alatt. Negyedikes voltam, amikor arra gondoltam, hogy talán Isten a papi hivatást szánja nekem. És minden külső nehézség, gúnyolódás ellenére (mert volt ám bőven) a mag kicsirázott, szárba szökken... A negyedik osztály első fele azzal telt el, hogy a hivatásomért imádkoztam. Emlékszem, ez olyan volt számomra, mint egy tudósnak valami világhírű felfedezés, amibe minden energiáját beleadja: nem volt se nappalom, se éjszakám, amikor ne erre gondoltam volna. És félévkor megvolt a döntésem: pap leszek! A jó Isten azonban még nem sietett annyira. Amikor érettségi után bejelentettem tervemet, kitört otthon a botrány. Szép dolog, hogy megtértem, na de ennyire!... Nem tudtam haraggal elmenni otthonról. Megegyeztünk hát, hogy egy évet várok, és ha akkor is úgy látom a dolgot, elmehetek. Így folytattam az iskolát, és le-

folytatás a 2. oldalon

Mit kíván tőlem Isten? Tagadom meg és hagyom el szeretteimet ha követni akarom?

Látszólag összeegyeztethetetlen jószágával.

A mai napon az újvárosi templom diakónusa segítette megérteni: a keleti nyelv végletes. Nem ismer megalkuvást, csak igent és nemet. A legfőbb parancs szeresd Uradat Istenedet és csak a második, hogy felebarátodat, mint tenmagadat. Igen, de az embernek a szülei, házastársa és gyermekei az elsők, ahogy mondjuk: „az élet értelmét adják, őértük dolgozom”; „Gyermekeimért éltem” – olvassuk egy sírfeliraton. Közben csak igen ritkán van virág a síron... „Nehéz gyerekkor után mindent reméltem egy házasságtól, és éppen itt kaptam a legtöbb bántást...” Csalódhatok barátban vagy barátnőben, közeli rokonban, munkatársamban, szomszédomban. Ilyenkor összetörök, úgy érzem, mindennek vége, nincs értelme az életemnek...

Elfelejtettem, hogy az ember nem lehet abszolút biztos pont (magamat is beleértve). Általában igaz, hogy ha szeretetet adok, azt kapok vissza, ha mosolygok embertársaimra, visszamosolyognak, de ez nem mindig jön be”. Egyszer csak azon

veszem észre magamat, hogy manipulálnak, igazságtalanul bántanak... Egyszerre egy világ omlik össze bennem: nem érdekes jónak lenni, ezt érdelem meg?... visszhangzik bennem. Élettelen vagy élő bálványok mulandók. Imádni csak Istent szabad. Szeretetünk is sokszor gyarló: ha túl sok szeretetet árasztunk, öntünk hirtelen valakire: vagy elrontjuk, vagy egyszerűen megzavarjuk. Nem tudja, hogyan viszonozza, mit is kezdjen vele.

Ha Istent akarom teljes szívemből, elmémről szeretni, akkor nem csúszhat ki a talaj semmiképpen. Ahogy a diakónus mondta: „meglátják rajtunk, hogy Isten szeretetében vagyunk, és visszamosolyognak ránk szüleink, házastársunk, gyermekeink és embertársaink, szeretteink”.

Nem megtagadni kell őket, hanem a helyes sorrend megtartása mellett Isten szeretetével okosan szeretni.

1998. 09. 06.

dr. Papp István
pszichoterapeuta

Bemutatók: Tamás Roland káplán

Folytatás az 1. oldalról

tettem a technikai vizsgát a villamos gép- és berendezésszakon. Műszaki érdeklődésem azóta is megmaradt, és sokszor hasznát veszem csekély ismereteimnek. Az iskola legnagyobb hasznának azonban azt tartom, hogy itt kaptam meg a realitás-érzetet. Azt hiszem, néha hajlamos vagyok a lelkizésre, ez a reális középiskolai azonban felhívta figyelmemet a másik oldalra is. A szemináriumban nagy örömmel készültem, tanultam. A tanulás elég jól ment, de sosem gondoltam arra, hogy külföldön folytassam és teológiai tanár legyek. Csak amikor tanáraink véleményét visszahallottam, akkor fontoltam meg, hogy ez is egy Istentől kapott találat lehet, amit ki kell használnom. Így jeleztem püspök úr felé szándékomat, hogy szentelés után szívesen továbbtanulnék. Ő azt a feltételt támasztotta, hogy egyévi lelkipásztorokodás alatt tegyem le a nemzetközi nyelvvizsgát. Így Komlóra kerültem káplánnak, és a városhoz tartozó mecsekjányosi plébánián laktam. Nehéz volt a munka és a tanulás együtt, de végül sikerült a nyelvvizsga. Felkészültem hát a nagy útra...

Az indulás előtti hétem aztán jött a derült égből a villámcsapás: az egyetem nem vett föl, mert nincsenek rendben a papírjaim. Megkaptam tehát a dispoziíciót, hogy szekszárdi káplán leszek januárig. Ittlétem alatt pedig, néhány héttel ezelőtt jött az újabb hír, miszerint az ösztöndíj sincs rendben, és egész évben itt maradok.

Őszintén meg kell mondjam, nem volt köny-

nyű mindezt feldolgozni. De amint eddigi életemben is a jó Isten vezetett, biztos vagyok abban, éhogy ide sem egy adminisztrációs hiba miatt kerültem – ez csak alkalom volt a Gondviselésnek. Kérem, testvéreim, az Önök imáit és szeretetét is, hogy jól végezhessem azt a munkát, amire Isten küldött...

Kacsánci Gyöngyit plébániánkon kereszteltem meg 1992. április 13-án, három középiskolás társával együtt. A következő évben lett elsőáldozó, és három év elmúltával béralkozott. Jelenleg ápolónőként dolgozik Dombóváron. A „Családunk” egyházközségi lapunkba korábban elküldte verseit, melyek közül már több is megjelent. Az alábbi írás Neki szól, 1994 karácsonyára született, amikor még közösségünkbe járt rendszeresen.

GYÖNGYINEK

Gyorsan futó évek
meghozták neked
mit vártál, reméltél:
keresztény lettél.
Csendes, szelíd, tartózkodó
személyed titkokat hordozó,
csak lassan nyílt ki
benső világod
előttem.
Egy-egy mázsányi teherrel
kimondott szó,
vers, rólad árulkodó,
derűd, hited sugárzó
lényed mélyét
mutatta meg:
mint földbe rejtett kincs!
Azt hitted: semmid sincs.
Szerény, tiszta mosolyod
mögött rejtett benső világod,
titkod.
Gazdag vagy!
Szíved-lelked meleg ágya
Jézusnak lett párnája.
Benned nyugszik,
Veled jár-ke
S te őrzöd szeretettel.
Félsz, hogy nem adsz
semmit senkinek,
pedig Te magad vagy
ajándék mindenkinek.
Gyöngy,
igaz gyöngy,
kristályként csillogó
csillaghoz hasonló,
csak egy, egyetlen...
Téged így formált az Isten.

Szekszárd, 1994. december 20.

Béla atya

ISMERKEDÜNK

Azzal a céllal, hogy az ifjúsági közösségek megismerjék egymást, ill. a leendő bér-málkozók lássák, hogy a bér-málás után is lehet hittanra járni, „normálisan élni”, megszerveztünk egy éjszakába nyúló együttlétet a fiatalok között.

A találkozás egy ifjúsági szentmisével – ahol még most sem tudtak mindannyian előre ülni – kezdődött, s itt már megtapasztalhattuk a közös imának az erejét. Az énekléssel még voltak kisebb nehézségek, de bízunk benne, hogy a legközelebbi szentmisén már ez is jobban megy.

A szentmise után a plébánián találkoztunk, s ott megkezdődött a nagy előadások sorozata. Elsőként a szombati csoport adott elő a Micimackó történetéből egy elég sajátos bemutatót, majd a tavaly bér-málkozott csoport Súsíval örvendeztetett meg minket, majd a májusban bér-málkozók egy nagyobb csapata elvitt bennünket az erdőbe, ahol a hét törpe és a későbbiekben Hófehérke is lakott. Az előadások pedig Roland atya, János diakónus testvérünk és Tamás atya fellépésével fejeződött be. Örültünk annak, hogy a kollégista ifis csoportok kivételével minden csoport képviseltette magát. A két Eü-ből, ill. a VIP-ből a szombati nap miatt sajnos senki nem tudott eljönni, de nagy örömünkre Béla atya csoportjából és a Garay gimiből is jöttek az előadásra.

Ezek után Roland atya zenei összeállításával – „simulás nélkül” – táncolni indulunk. A kisebbek elég nehezen akartak eme eseményben részt venni. A skót tánc megtanulása nagy élmény volt mindannyiunk számára, majd este 22.00-kor játékos vetélkedő kezdődött. Itt több feladatot kellett megoldani, pl.: ária stílusban énekelni az „Érik a szőlő” kezdetű dalt, ki tud minél hosszabbra hámozni egy narancs héját stb. 11-től éjfélig még egy keveset táncoltunk, majd több fuvarral elvittük a csapatot haza és még néhányan kitakarították a házat.

Úgy gondolom – visszajelzések alapján is –, hogy a csoportok találkozása jól sikerült. Már most fenjük a fogunkat egy ilyen együttlétre, ahol is a szentmisén már szent-ségeket is szolgáltatnánk ki (kereszttség, áldozás) s utána újra együtt lennénk. A Jóisten adjon kitartást ezeknek a fiataloknak, hogy tudjanak mindig kitartani a krisztusi értékek mellett, még akkor is, ha nagyon sok helyről bántják ezért őket. Szórakozni, táncolni keresztényként is lehet, úgy, hogy nem hozok szégyent istengyermeki nevemre. Látniuk kell egymást, hogy a krisztusi erő áradjon köztük.

Petkó Tamás atya

IGEN, URAM!

Mária IGEN-t mondott Istennek. Vállalta a meg nem értettséget, a bizonytalanságot, amikor a Megváltót szívébe fogadta. Saját testén keresztül nyitott utat Isten szeretetének az emberiség felé.

József is IGEN-t mondott a mennyei Atyának a földi atyaságra, és csendes, szolgálatkész gondoskodásával, példaadásával segítette, hogy a kis Jézus bölcsességben és kedvességben növekedjék az egész világ öröme.

A betlehemi pásztorok ugyancsak IGEN-t mondtak az angyalok szavára, és az emberi faj követeiként ott állhattak a Kisded jászola mellett.

A napkeleti bölcsek IGEN-jével a megváltás titka a választott nép „belügyéből” világraszóló evangéliummá vált.

Családommal együtt *mi is* többször megéltük már, hogy egészen különleges módon részesei lehetünk a karácsonyi várakozásnak: amikor egy-egy új családtag, egy-egy kisgyermek születésére készülünk. Sajátos adventek voltak ezek! Tudtuk, éreztük: valahol mi is a Jóisten nagy terveinek tevékeny szereplőivé válunk. Mint egykor Mária, József, a pásztorok, a bölcsek. Gyermekünk elfogadásán, fölnevelésén keresztül újra meg újra IGEN-t mondunk a mennyei Atyának. És általuk, velük szeret-

Karácsonyi megtestesülés

Szent Isten TE!...
Ki a Mennyből érkezel...
Égi csendben, „lépsz” a Földre. –
Hol: az „idegen” hideg lesz lepled... –
S az „Angyalok kara” – énekel.

A pásztorok; – csoportokban – illően...,
sietve mennek Betlehembe.

Az éj csendes; József tesz-vesz.
Mária „elmerengve” lepihen...
S ez időben – József szentté lesz egészen...
Szűz Mária „édes álomban”; –
„életet ad” a kicsi Jézusnak! –

„Ma született: a Ti Üdvösségetek”!
Éneklj az Angyalsereg;
„Dicsőség az Istennek!”... s legyen: –
Békesség! – „Földön az embereknek”!

Szekszárd, 1998. december hó

dr. Föglein János

nénk IGEN-t mondani nemzetünk jövőjére, keresztény értékeinkre.

Úgy gondolom, nem elég csupán szomorkodnunk, keseregnyünk azon, mi történik a fejünk felett az országgal, világgal – MINDANNYIUNKNAK ki kell mondanunk a magunk IGEN-jét az isteni Gondviselésre, hogy egy új évezred küszöbén ismét utat nyithassunk az Ő szeretetének.

Kirsch János diakónus

ÁLDOTT A SOK KÉZ!

Tavasztól őszig tartottak templomunkban a kövezet és a padok felújítási munkálatai. Sokunkat megmozgatott az ezzel járó takarítás és pakolás. Hétről hétre padból ki és padba be, hordtuk a párnákat. Akik a vasárnap esti szentmisére járnak azok kivették részüket ebből a tevékenységből. Tamás atya mondta is, mily szép látvány volt, hogy mint a hangyaboly megindult mindenki a szentély felé a párnákkal. Péntek délután természetesen visszacipeltük az asszonyokkal, akik jöttek segíteni a takarításban, sokan közülük szintén hétről hétre. Ahogy az idő telt, egyre jobban féltem attól, lesz-e elég segítség a nyáron is, hogy vasárnapról vasárnapra költözködjünk a közösségi házba, onnan vissza a templomba, ott meg takarítás és pakolás újra meg újra. Hála Istennek mindig volt segítő kéz. Eszembe is jutott sokszor amit Mihályi Misi bácsi szokott mondani: „Áldott a sok kéz.” Bizony a sok szorgos kéz sokat tud együtt tenni, most is bebizonyosodott. Fárasztónak és hosszadalmasnak tünnek számomra ezek a munkák, de talán egyetértenek velem abban, hogy templomi közösségünk javára vált. Sokan ezekben a közös munkákban fedezték fel egymást. Ha egymás nevét nem is tudjuk, mégis az arcok most már ismerősebbek és tudjuk honnan. Amikor véget értek a munkák, kértem Béla atyát, én is szeretnék írni egyházközségi újságunkban. Most nyílt rá alkalmam és így szeretném megköszönni mindenkinek a segítségét, bár tudom, nem nekem, hanem a Jó Istennek tették.

Frank Edit sekrestyés

A belvárosi plébánia hírei

1998. SZEPTEMBER-1998. NOVEMBER 28-ig

MEGKERESZTELTEK

Gányi Piroska
Lizák Lilla
Kágyi István Dávid
Vajda Levente
Vajda Andor
Bors Freya Laura
Farkas Ditta
Parrag László Benedek
Hesz Alex István
Szabó Kinga Klára
Todoruc János

Gómány Vanessza
Bernáth Erik
Farkas János Dávid
Horváth Patrik
Füredi Fanni
Geréb Vivien
Mészáros Ferenc
Ernszt Tamás
Király Kata Fanni
Bercsényi
Zsuzsanna Katalin
Szabó Dániel

MEGHALTAK

Aszalai Ferencné
Csiki Zoltán
Klein Józsefné
Gyuris Anna
Kövecses József
Nagy Vendelné
Tolnai Józsefné
Tóth Sándor
Dán Lőrincné
Brunner Lászlóné
Krizsics János

Nyíró Tiborné

Heil Ferencné
Bors Antalné
Máté István
Zubor József
Petz Mártonné
Májér János
Dékány János László
Simon Jánosné
Dr. Simon Ferencné
Horváth Károlyné

Bozóki Jánosné

Kovács János
Mercsényi Ferenc
Rajcsányi Iván Pál
Prantner József
Lakatos Zsigmondné
Bányai Ferencné
Schmidt Ferencné
Székelyhidny Géza
Gacsályi Irma Margit

MEGESKETTEK

Vajda Andor Endre – Fülöp Ildikó
Ilosfai Gábor – Pápai Krisztina
Gyémánt Endre – Görbe Annamária
Lukács Roland – Matus Erzsébet
Rohn Csaba – Végh Márta
Balogh Jácint Gábor – Szerémi Sára
Köntös Gyula – Dr.Fogarassy Anita
Schmeiszer Gábor – Bolvári Anikó
Gabi Géza Sándor – Keserű Renáta
Strelenczy József – Sipos Diána
Dr.Paál Adrián – Kádár Bettina
Varga Zoltán – Timár Mónika
Bitz Attila – Pestí Andrea
Móré Mihály – Aladics Mária Éva
Bakos Ferenc – Főfai Edit Gyöngyi
Todoruc János – Takács Krisztina
Léks András – Havel Brigitta
Pócz György – László Judit
Oláh Krisztián – Sárközi Viktória
Nagy Zoltán – Bálint Krisztina

*Kegyelmeiben gazdag, szép, meghitt, boldog
Karácsonyi ünnepeket és áldott Újzestendőt kívánunk
az egyházközség minden tagjának!*

MORZSÁK

– SZEPTEMBERTŐL TAMÁS ROLAND atya is lelkipásztorként munkálkodik egyházközségünkben. Jelenleg a decsi rk. egyházközség teljesen hozzá tartozik.

– November 14-én VENDÉGÜNK VOLT BUDAPESTRŐL a Szent Imre plébánia, Brückner Ákos Előd atya vezetésével. Értékes lelki napon vett részt együtt a két egyházközség képviselőtestülete. A délelőtti elmélkedéseket Ákos Előd atya vezette, az ebéd Újvárosban volt, a budapestiek városnézése idejében a szekszárdi képviselőtestület gyűlést tartott, majd közös szentségimádáson és szentmisén vettünk részt. Barátsággal és a jövő évi együttlét reményében váltunk el egymástól.

– December 12-én tartottuk általános iskolás HITTANOSAINK SZÁMÁRA A LELKI NAP-ot, mely első ízben került megrendezésre de. 10-től du. 5 óráig. Az előkészítést és a szervezést Tamás atya vezette, melyben főleg a hitoktatók, az ifjúsági csoportok fiataljai, valamint a triduumot tartó Mihály atya vettek részt. A szép élményt nyújtó nap legmeghatóbb része a ministráns avató szentmise volt, ahol Szent Tarziciusz halálát megjelenítő „szinjáték” után hat új ministráns vehette fel a fehér ruhát, négyen pedig a hűség övét.

Belvárosi Plébánia hirdetései

December 7. Bibliai előadássorozat

– Dr. Thorday Attila teológiai tanár

December 11-12-13. TRIDUUM

– vezeti : Merk Mihály szatmárnémeti plébános

December 21. Bibliai előadássorozat

– Dr. Czigliányi Zsolt teológiai tanár

December 24.

délután 4 órakor pásztorjáték szentmisével

éjjel 11 órakor énekkar áhitata

éjjel 12 órakor szentmise

Bibliai előadások folytatása:

1999. január 11., január 25., február 8., február 22., március 8., március 22.

Újvárosi Plébánia hirdetései

December 13. Luca napi köszöntő

December 27. Bor megáldás a 10 órai szentmisén, borkostoló a Szent István Házban